

νά συνομιλήσω μαζί του, διότι αυτό δὲν ἔμπορει νὰ γείνη ὅταν ἔχη κανείς νὰ κάμη μὲ βωβούς. "Αν ὅμως κάμη καμμίαν χειρονομίαν θὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ τὸν καθησυχάσω, διότι θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν πηγαίνω εἰς μέρος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ. Συλλογισθῆτε λοιπὸν! Ἐξέρχεται τοῦ Μαζῆς καὶ εὐρίσκει ἄμαξαν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει. Θὰ σκεφθῇ, κατὰ φυσικὸν λόγον, ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν πολλὴν ἐπιρροήν, ὥστε κατάρθωσε ν' ἀπολυθῇ, καὶ ἔρχεται νὰ τὸν ζητήσῃ. "Ὅταν δὲ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριός του, θὰ μὲ ἐκλάβῃ ὡς φίλον του, ὁ ὅποιος ἐστάλη...

— Ἄλλ' ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεκὸν;

— Ἄν ὑπῆγεν ἄλλοτε ἐκεῖ, δὲν θὰ διαστάσῃ νὰ ἀναβῇ. Ἄν ὅμως διαστάσῃ, ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸν καταπέσω. Λοιπὸν! ἀγαπητὲ κύριε, εἴμεθα σύμφωνοι;

— Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον περίπλοκον, εἶπε μετὰ τινα σκέψιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Εἶνε ὅμως προτιμότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ὑπάρχει ὅμως μία δυσκολία· δὲν θὰ ἔμπορέσατε, νομιζῶ, ν' ἀναλάβετε μόνος τὴν εὐθύνην μιᾶς πράξεως τόσῳ σοβαρᾶς.

— Οὐτε ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνην. Ὁ βωβὸς δὲν θὰ κάμη ἄλλο, μὲν ἐξέλεθ, παρὰ νὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ προσέξῃ διόλου εἰς ἐμέ, καὶ θὰ εὐρεθῶ εἰς ἀμηχανίαν, διότι δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ τὸν παρακολουθῶ μὲ τὴν ἄμαξαν. Ζητῶ νὰ θέσετε πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ Μαζῆς δύο ἀστυνομικοὺς πράκτορας, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸν γνωρίζουν, διὰ νὰ τὸν παραμονεύουν.

— Ὁ Πιεδούσης καὶ ὁ Πήγασος εἶνε οἱ καταλληλότεροι.

— Ναί, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ὅτι θὰ μεταμφιεσθῶν, διότι δὲν πρέπει ὁ βωβὸς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. Ἐλθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν μεσημβρίαν. Ἔως τότε θὰ συνενωθῶ μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ θὰ κανονίσωμιν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δύο πρακτόρων. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσις εἶνε λεπτή καὶ πρέπει τὰ πάντα νὰ προβλέψωμιν καὶ νὰ κανονίσωμιν. Τὴν ὥραν, τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ σταθμεύσῃ ἡ ἄμαξά σας καὶ τί πρέπει νὰ πράξωμιν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀνθρωπὸς μας ἤθελε διαφύγει.

— Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσωμιν μαζί, ἀγαπητὲ κύριε, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ τελειώσουν καλᾶ.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε εἰς τὸ γραφεῖόν σας μετὰ τὴν συνέντευξιν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ναί, ἀρχαίε μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θλίβων τὰς χεῖρας αὐτοῦ, θὰ λογισθῶ δὲ πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἔχω εὐχάριστον εἰδησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

Ὁ Τολβιὰν ἤρχισε ἐκ νέου τὰς θερμὰς αὐτοῦ διαβεβαιώσεις, ὁ δὲ γέρων Λεκὸν,

συγκεκινημένος ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐκδηλωθεισῶν συμπαθειῶν, ἀπῆλθε μὲ τὴν καρδίαν πλήρη εὐγνωμοσύνης καὶ ἐλπίδων.

Εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐπέλθῃ ἡ νύξ, ὅτε ἄμαξα βαθέος χρώματος καὶ λίαν κομψὴ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου Μαζῆς· ἄμαξα συρομένη ὑπὸ μέλανος ἵππου καὶ ὀδηγομένη ὑπὸ ἠιόχου περιτετυγμένον διὰ μηλωτῆς.

Ἡ ὥραία αὕτη ἄμαξα ἔστρεψε ταχέως πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἔσταμάτησε παραπλεύρως τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου τῆς φυλακῆς, δέκα βήματα μακρὰν τῆς μεγάλης ἀψιδωτῆς θύρας, ἥτις ἀνοίγεται μόνον διὰ τὰς ἀστυνομικὰς κλειστὰς ἄμαξας. Δύο ἀνθρωποὶ ἐξῆλθον τῆς ἀμάξης καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατωφείριαν, τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λυών, εἰς ὃν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετηρεῖτο κινήσις τις, διότι δὲν ἦτο ἔτι ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῆς ἐσπέρας. Ἐφαίνοντο ζητοῦντές τινα, ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἐψέλλισε χαμηλοφώνως:

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε τώρα εἰς τὴν θέσιν τους, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἔξασκεῖ κανεὶς καλῶς τὸ ἐπάγγελμά του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ.

— Πρέπει νὰ εἴμεθα συγκαταβατικοὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Δὲν εἶνε ἀπὸ σίδηρον, καὶ ἂν ὑπῆγαν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον νὰ πιοῦν ἓνα ποτῆρι κρασί δὲν ἔχω τὴν γενναιοῦτητα νὰ τοὺς κατηγορήσω. Ἄλλως τε, προσέθεσεν, ἐξάγων τὸ ὄρολόγιόν του, δὲν ἔχουν καὶ κανὲν πταίσμα, διότι ἡμεῖς ἤλθομεν ἑνωρὶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ε Λ Λ Η

Ἀρχαίας ὑποθέσεως διήγημα.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἀγνοῶ τί νὰ σκεφθῶ, εἶπε ταχέως. τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐπιμένουσα. Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν Ἀσύλων τούτων; . . . Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν γυναικῶν τούτων;

— Μάλιστα.

— Ἀπομακρύνετε ἀκόμη ὀλίγον τὸ κάθισμά σας ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐσιώπησεν. Ἡ φωνὴ τῆς, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὴν ξηρότητά της, κατῆλθε μετὰ τῶν ταπεινοτέρων αὐτῆς τόνων.

— Αἶ λοιπὸν! . . . ὑπῆρξα ποτὲ τοιαύτη γυνή, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἀνωρθώθη καὶ ἀκουσία πνιγρὰ κραυγὴ διέφυγε τοῦ στόματός της.

Εἶτα ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθωθεῖσα, ἀδυνατούσα νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Διέμεινα εἰς ἐν τοιοῦτον Ἄσυλον, ἐξηκολούθησε μετὰ θλιβερᾶς γλυκύτητος ἢ ἄλλῃ γυνή. Διέμεινα εἰς τὴν φυλακὴν. . . Ἦδη λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ ἦσθε φίλη μου; . . . ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ καθήσθε πλησίον μου καὶ νὰ θλίψητε τὴν χεῖρά μου; . . .

Ἀνέμεινεν ἀπάντησιν, πλὴν εἰς μάτην.

— Βλέπετε ὅτι εἴχετε ἄδικον, εἶπε μετὰ νέας γλυκύτητος αἰθῆς, ὅταν μὲ ἐχαρακτηρίσατε ὡς κακὴν; . . . καὶ ὅτι εἶχον ἐγὼ δίκαιον ὅταν σᾶς ἔλεγον ὅτι εἶμαι καλή;

Ἐν τούτοις ἡ Χάρις συνήρχετο κατὰ μικρόν.

— Δὲν ἐνόουν νὰ σᾶς προσβάλω. . . ἐψέλλισε μετὰ στενοχωρίας.

Ἡ Μέρση Μερρὶκ τὴν διέκοψε.

— Δὲν μὲ προσβάλλετε, εἶπε χωρὶς ἡ φωνὴ τῆς νὰ ἐνέχη οὐδὲ τὴν ἀμυδροτέραν πικρίαν, συνείθισα εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμι δεσμῶτις τοῦ ἀλγεινοῦ μου παρελθόντος. Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὴν ἐὰν ὑπέχω τὴν εὐθύνην τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ παρελθόντος μου τούτου, ἐὰν ἡ κοινωνία δὲν εἶχε καὶ πρὸς ἐμέ καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ ὅταν, παιδίον ἔτι οὖσα, ἐπώλουν πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς. . . καὶ προπάντων ὅταν ἤμην φιλόπνονος ἐργάτις, ἐπὶ μόνῃς τῆς βελόνῃς μου ἐλπίζουσα, πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου μου ἄρτου.

Πρώτην ταύτην φορὰν ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν ἐνταῦθα· ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀναλαμβάνουσα δὲ μετ' ὀλίγον τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,

— Εἶνε σκληρότατον νὰ ἐνδιατριῶμι περὶ τὰ ἀλγεινὰ ταῦτα θέματα, ἐξηκολούθησε μετ' ἐγκαρτερήσεως. Ἡ κοινωνία θὰ ἐργασθῇ ὅπως μὲ ἀνακαινίσῃ! . . . ἀλλ' ἡ κοινωνία δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ὀπίσω. Μὲ βλέπετε ἐνταῦθα εἰς θέσιν ἐμπιστευτικὴν, ἐκτελοῦσαν ἐν ὑπομονῇ, ταπεινῶς ὅ,τι καλὸν μοὶ εἶνε δυνατόν νὰ πράξω. Τί ὠφελεῖ; Ἐνταῦθα ἡ ἀλλαχού, ἐκεῖνο, ὅπερ ἤδη ΕΙΜΑΙ, δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ὅ,τι ΗΜΗΝ. Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν πᾶν ὅ,τι εἰλικρινῶς μετаноοῦσα γυνὴ δύναται νὰ πράξῃ, τὸ ἔπραξα. Τί ἐκέρδησα; Μόλις γνωσθῇ ἡ ἱστορία τοῦ παρελθόντος μου, ἡ εἰδεχθῆς σκιά του μὲ περιζοφοῖ, ὥστε καὶ οἱ προσηνέστεροι νὰ μὲ ἀπωθοῦν.

Ἀνέμεινεν ἐκ δευτέρου μήπως ἐξέλεθ τῶν χειλέων τῆς ἐτέρας γυναικὸς συμπαθῆς τις λέξις, ἥτις νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ἄλλ' ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐσιώπη ἐν ταπεινώσει καὶ συγχίσει.

— Πολὺ σᾶς οἰκτείρω, ἠδυνήθη μόλις νὰ εἴπη.

— Πάντες μὲ οἰκτεῖρουν, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐν ἀδιαπτῶ ὑπομονῆς τόνῳ, ἀλλ' ἡ ἀπολεσθεῖσα θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπανακτάται. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ὀπίσθεν! . . . Δὲν δύναμαι! . . . ἀνέκραξεν ἐν μανιώδει παραξυσμῷ ἀπελπισίας, κατασταλέντι ὅμως τὴν αὐτὴν στιγμὴν μόλις τῇ διέφυγε. Νὰ σᾶς

διηγηθῶ τὸν βίον μου ; ἐπανάλαβε, θέλετε ν' ἀκούσητε τὴν ἱστορίαν μιᾶς συγχρόνου Μαγδαληνῆς ;

Ἡ Χάρις ὡπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βήμα. Ἡ Μέρση τὴν ἐνόησε πάραυτα.

— Δὲν θὰ σᾶς εἶπω οὐδέν, ὅπερ νὰ σᾶς κάμη νὰ ἐρυθριάσητε, εἶπεν. Ἄνθρωπος ἐν τῇ ὑμετέρᾳ θέσει διατελῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς δοκιμασίας δι' ὧν διήλθον. Ἡ ἱστορία μου θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ Ἀσύλου. Ἡ Προϊσταμένη μὲ εἶχε τοποθετήσῃ εἰς καλὴν τινα θέσιν, ἣν ἐντίμως ἀπεδέχθην. Μ' ἐθεώρουν ὡς δυνηθεῖσαν νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐδικαίουν τὴν ἐμπιστοσύνην δι' ἧς μὲ περιέβαλον καὶ ὑπῆρξα πιστὴ θεραπευμένη. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν μ' ἐκάλεσεν ἡ οἰκοδέσποινα . . . Ἦτο καλὴ κυρία ὅσον ὀλίγοι. «Μέρση,» μοὶ λέγει, «πολὺ λυπούμαι ἐγνώσθη ὅτι σὲ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Ἀσύλου καὶ κινδυνεύω νὰ χάσω ὅλους τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας μου. Πρέπει νὰ φύγῃς.» Ἐπέστρεψα παρὰ τῇ Προϊσταμένη, ἥτις ἦτο καὶ αὕτη ἐξαιρετος γυνή. Μ' ἐδέχθη ὡς μῆτηρ. «Θὰ προσπαθήσωμεν ἀκόμη, Μέρση, μὴ λυπηθῆσαι.» Σᾶς εἶπον ὅτι διέμεινα εἰς τὸν Καναδᾶν ;

Ἀκουσίως ἐαυτῆς, ἡ Χάρις ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται διεγειρόμενον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς πρὸς τὴν διήγησιν τῆς Μέρσης. Τῇ ἀπεκρίθη μετὰ τινος ζήσεως καὶ ἐγερθεῖσα :

— Μάλιστα, μάλιστα, μοὶ τὸ εἶπετε.

Κατόπιν ἐκάθισεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς... εἰς ἀπόστασιν τινα ὅμως, σεβαστὴν καὶ ἐννοίας ἐμφαντικὴν, ἀπὸ τοῦ κιβωτίου. Ἡ νοσοκόμος ἐπανελάβεν :

— Ἡ τελευταία θέσις μου ἦτο εἰς τὸν Καναδᾶν πλησίον κυρίας ἀξιωματικοῦ τινος, μετανάστου καὶ καλοῦ ἀνθρώπου. Μοὶ ἐπέδεικνυον μεγάλην εὐνοίαν καὶ διήγον βίον ἡσυχον καὶ εὐάρεστον ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν: «ἀνέκτησα τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμὴν μου ; Ἐπικηλθὼν λοιπὸν πρὸς τὰ ὀπίσω !...» Ἡ κυρία μου εἶχεν ἀποθάνει. Μᾶς ἦλθον νέοι γείτονες. Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε νεαρά τις γυνὴ μεθ' ἧς ὁ κύριός μου ἐσκέφθη νὰ συζευχθῇ εἰς δεύτερον γάμον. Ἐγὼ εἶχον τὸ δυστύχημα διὰ τὴν θέσιν μου νὰ ἦμαι ὅ,τι καλοῦσιν : ὠραία γυνή, καὶ διήγειρα τὴν περιέργειαν τῶν ξένων. Οἱ νεήλυδες ἠρώτησαν περὶ ἐμοῦ, αἱ δ' ἀπαντήσεις τοῦ κυρίου μου δὲν τοὺς νῆχαρίστησαν. Ἐμαθον ὅποια ἤμην . . . πάντοτε ἡ παλαιὰ ἱστορία... «Μέρση, λυπούμαι πολὺ κακολογίαι διαδίδονται εἰς βᾶρος σου καὶ εἰς βᾶρος μου. Εἴμεθα ἀθῶοι, ἀλλά... πρέπει νὰ ὑποκύψω. Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.» Ἀνεχώρησα, ἀλλ' εἶχον ἤδη κεκτημένην πολὺτιμον γνῶσιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς τὸν Καναδᾶν διαμονῆς μου, καὶ εὗρον τρόπον τὴν γνῶσιν ταύτην νὰ χρησιμοποιήσω ἐνταῦθα.

— Ποία ἦτο ἡ γνῶσις αὕτη ;

— Οἱ πλησιέστεροι γείτονές μας ἦσαν Καναδοὶ Γάλλοι, ὑπέλαβεν ἡ Μέρση. Ἐμαθον δὲ ὁμιλῶ τὴν Γαλλικὴν.

— Καὶ ἐπεστρέψατε εἰς Λονδίνον ;

— Καὶ ποῦ ἄλλοῦ ἠδυνάμην νὰ ὑπάγω

ἐν τῇ θέσει μου ; ὑπέλαβεν ἡ Μέρση. Μάλιστα, ἐπέστρεψα μίαν ἔτι φορὰν παρὰ τῇ Προϊσταμένη. Ἄμα τῇ ἐπανάδῃ μου ἐνέσκηψεν ἐπίδημία εἰς τὸ Ἄσυλον, κατάρθωσα δὲ νὰ δειχθῶ χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος ὡς νοσοκόμος. Εἰς τῶν ἰατρῶν, ἰδὼν με, ὡς μοι εἶπον, μοῦ ἤρασθη καὶ θὰ μ' ἐνυμφεῖτο. Ἄλλ' ἡ Προϊσταμένη, ὡς τιμὰ γυνή, ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον ! . . . ἡ παλαιὰ ἱστορία πάντοτε ! . . . Ἦρχισα ν' ἀποθαρρύνωμαι, νὰ λέγω κατ' ἐμαυτὴν : δὲν δύναμαι νὰ ἐπανεέλθω πρὸς τὰ ὀπίσω ! . . . δὲν δύναμαι νὰ ἐπανεέλθω πρὸς τὰ ὀπίσω ! . . . Ἡ ἀπελπισία μ' ἐκυρίευσε, καὶ ἡ ἀπελπισία, ἥτις ἀποσκληρύνει τὴν καρδίαν. Ἐσκεπτόμην ν' αὐτοκτονήσω ἢ νὰ ἐπαναρριφθῶ εἰς τὸν παλαιόν μου βίον... Ἄλλ' εὐρέθη εἰς ἄνθρωπος, ὅστις...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ φωνὴ τῆς, ἥτις εἶχεν ἐπανακτῆσαι τὴν ἡρεμίαν τῆς, ἀκόμη καὶ ὅταν διήρκει ἡ τελευταία περίοδος τῆς θλιβερᾶς διηγήσεώς τῆς, ἐξησθένεισεν αὐθις.

Ἐσιώπα καὶ ἠκολούθει ἐν νοερᾷ ρέμβῃ τὰς ἀναμνήσεις τῆς καὶ τὰς σκέψεις τῆς, αἵτινες τὴν ἐτάραττον.

Ἐφάνετο οἰνοὶ λησμονήσασα τὴν παρούσάν τῆς Χάριτος ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

Ἡ περιέργεια τῆς Χάριτος, λίαν παροξυνθεῖσα, τὴν συνεβούλευσε ν' ἀνακαλέσῃ εἰς ἐαυτὴν τὴν συνδιαλέκτριάν τῆς διὰ μιᾶς λέξεως.

— Τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος ; ἠρώτησε, καὶ πῶς ἐγένετο φίλος σᾶς ;

— Φίλος μου ! . . . Οὐτε ἐγνώρισεν ἂν ὑπάρχω εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ ὄλος ἀδόκητος ἐκπληξίς, ἣν ἐπήνεγκεν ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἔσχεν ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα ν' αὐξήσῃ τὴν ἀγωνίαν τῆς Χάριτος, ὡς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τοῦ νὰ μάθῃ περισσότερα.

— Ἐμέλλετε ἐν τούτοις νὰ εἴπητε ὅτι . . . ὑπέλαβεν.

— Ἐμελλον νὰ εἶπω, ὅτι μὲ ἔσωσεν. Ἀληθῶς μὲ ἔσωσε καὶ ἰδοὺ πῶς. Μίαν Κυριακὴν ὁ τακτικὸς ἐφημέριος τοῦ Ἀσύλου δὲν ἠδυνήθη νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλῃ τὴν διδαχὴν καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τινος ξένου, σχεδὸν νέου τινὸς ἀνδρός, ὀνομαζομένου Ἰουλίου Γκραῦ. Ἠδυνήθη νὰ τὸν ἴδω χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ. Τὸ θέμα τῆς διδαχῆς του εἶχε λάβει ἐκ τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου : *Περισσότερον χαίρουσι οἱ οὐρανοὶ δι' ἓνα μετανοοῦντα ἁμαρτωλὸν ἢ δι' ἑνενήκοντα ἐννέα ἀμώμους δικαίους.* Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς ὁποίας σκέψεις θὰ ἐβύθιζεν ἐτέρας εὐτυχεστέρας γυναῖκας ἢ ἀρρέτας τῆς διδαχῆς ταύτης. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἐν τῷ Ἀσύλῳ πασῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλημμύρισαν δακρύων. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ἀποκλειστικῶς, οὐδέποτε ἀνὴρ, πρὸ ἢ μετ' αὐτόν, ἠδυνήθη νὰ μαλάξῃ τόσο ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν μου. Ἡ ἀκάθεκτος ἀπελπισία, ἥτις με κατεβίβρωσκεν, ἐπραῦνθη εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του. Ὁ ἐλλεινὸς κύκλος τῆς ζωῆς μου ἠϋρύνετο καὶ

ἐκαλλύνετο σχεδὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καθ' ὅσον ἐκείνος ὠμίλει. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπεδέχθην καρτερικῶς τὴν πικρίαν τῆς τύχης μου, θεωρακισθεῖσα δι' ὑπομονῆς. Ἴσως μάλιστα ἐγινόμην τι πλέον ἀφ' ὅ,τι εἰμαι, θὰ ἐγινόμην εὐτυχῆς γυνὴ ἐὰν ἠδυνάμην νὰ κατισχύσω ἐμαυτῆς, ὅπως ὁμιλήσω εἰς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ.

— Καὶ τίς σᾶς ἐκώλυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσητε ;

— Ἐφοβοῦμην.

— Ἐφοβεῖσθε ; . . . Τί ;

— Μὴ κταστήσω τὴν θλιβερὰν ζωὴν μου ἔτι θλιβερωτέραν.

Ἐὰν γυνὴ τις ἠσθάνετο συμπάθειαν εἰς τὴν καρδίαν ὑπὲρ τῆς δυστυχῆς ταύτης, ἤθελε μαντεύσῃ τὴν ἐννοίαν τῶν τελευταίων ἐκείνων λέξεων.

Ἡ Χάρις ἐνέπεσεν ἀπλῶς εἰς ἀμηχανίαν καὶ δὲν ἐμάντευσε τίποτε.

— Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, εἶπε, ν σᾶς ἐννοῶ.

Διὰ τὴν Μέρσην δὲν ὑπῆρχε πλέον ἔτερα ὑπεκφυγῆ ἢ νὰ ὁμολογήσῃ σαφῶς τὴν ἀλήθειαν. Ἐκαμην ἐκφραστικὸν χειρονόημα, καὶ :

— Ἐφοβοῦμην καθ' ὑπερβολὴν μὴ τὸν ἴδω ἐνδιαφερόμενον εἰς τὰς λύπας μου καὶ τῷ προσφέρω τὴν ψυχὴν μου ὡς ἀμοιβὴν τοῦ οἴκτου του.

Ἡ ἔλλειψις πάσης κοινότητος αἰσθημάτων μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Χάριτος ἐπροδόθη ἐμφαντικῶς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἡ Χάρις, χωρὶς νὰ ἔχη συνειδήσιν τῆς ὀμότητός τῆς, ἀνέκραξε :

— Σεῖς !

Ἡ νοσοκόμος ἠσθάνθη κλονισθέντας τοὺς πόδας τῆς.

Ἄλλὰ ταχὺ τῆς Χάριτος κίνημα τῆς ἐδήλωσε ξηρῶς . . . σχεδὸν ἀποτόμως . . . ὅτι ἡ ἐξομολόγησις εἶχε παραταθῆ ὑπὲρ τὸ δέον.

— Σᾶς παρηνώχλησα πολὺ, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Μέρση. Ἀχ ! ἀγνοεῖτε ὅποσον ἀχθος δύναται νὰ κρατήσῃ ἡ καρδία γυναικός. Πρὶν ἴδω τὸν Ἰούλιον Γκραῦ δὲν ἐθεώρουν τοὺς ἀνδρας ἢ ὡς ἀντικείμενα ἐλέγχου καὶ φρίκης. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο. Ὁ ἱεροκῆρυξ τοῦ Ἀσύλου εἶνε δι' ἐμὲ ἀπλῆ ἀνάμνησις μόνον . . . ἡ μόνη εὐχάριστος τοιαύτη τοῦ βίου μου. Δὲν ἔχω οὐδὲν πλέον νὰ σᾶς εἶπω. Ἐπεμείνατε τόσο νὰ μάθητε τὴν ἱστορίαν μου . . . ἰδοὺ, ἤδη τὴν γνωρίζετε.

— Οὐχὶ ὀλόκληρον ἀκόμη. Δὲν μοι εἶπατε πῶς εὗρετε θέσιν ἐνταῦθα, εἶπεν ἡ δεσποινίς Βράδον, ἥς ἡ περιέργεια δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἰκανοποιηθῆ.

Ἡ Μέρση διήλθε τὸ δωμάτιον καὶ συνῆρσε τοὺς τελευταίους δαυλοὺς οὐτινες ἔκκαιον ἔτι ἐν τῇ ἐστίᾳ.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΔΩΝΗΣ